

DZIELCZY (1) *sb m*

I sg dzi(e)lczym.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.; poza tym XVII(XVIII) – XVIII w. w innym znaczeniu.

Rozjemca, pośrednik w sprawach działów majątkowych [między kim]:

Szereg: »sędzia i dzielczy«: á kto mię Sędzią y dzielczym [iudicem aut divisorem Vulg Luc 12/14] między wami poştánowił CzechEp [393].

Synonimy: jednacz, pośrednik, rozjemca.

Cf 1. DZIELCA, 1. DZIELNIK, PODZIELNIK

BC